

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En Overkomplet

Citation: Drachmann, Holger: "En Overkomplet", i Drachmann, Holger: *En Overkomplet*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 250. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann13valshoot-idm140427077865104/facsimile.pdf> (tilgået 05. december 2021)

Anvendt udgave: En Overkomplet

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

ham og broderen redigerede tidsskriftet *Det nittende Aarhundrede*.

I sit store brev til Edv. Brandes havde Drachmann kaldt sig for medlem af »Kredsen«, dvs. gennembrudsmændenes »lille bande«, som det hedder andre steder i hans breve. Hvis Georg Brandes nu vil fastholde ham som medlem af »kredsen« og samtidig frelse sin egen sjæl, må han fremdrage romanens mangler uden at sære dens forfatter. Har det været hans hensigt, er det lykkedes ham fuldkomment.

Som nævnt har for Drachmann flugten tilbage til den første ungdoms fericsomre været tilskyndelse og inspirationskilde, jvf. motto-verset: »They were the summers of my heart: / They are the memories of my youth«. Og i sine første linjer fremdrager Brandes netop dette forhold: »Hvis man spurgte mig, hvad jeg mener om Drachmanns Roman, saa véd jeg i al Korthed intet bedre Svar end: Dette er ikke Drachmanns Roman, det er hans Memoirer, første Del.«

Idet for Brandes kun det har værdi, som er digtning, dvs. kunst, udskiller og kasserer han alt, som er blot uoplevet (historien om den spanske dames giftermål) og alt, som er blot oplevet, og hvad dette sidste er, forklares en smule gådefuldt som »enkelte uvedkommende og ubeherskede Erindringer fra Drengearene«. Men – slutter han sin totalvurdering – »... alt det Øvrige har Værd ved den store og velgørende Friskhed, hvormed det er fortalt. Piller man Avnerne fra, har man en god Dyrge Korn tilbage, og søger man blandt Kornene, finder man Perler iblandt dem; de bedste af de indstrøede Digte ere sande Perler.«

Drachmanns sikre tro på, at brødrene Brandes ville rette sig i stolen, slå på manuskriptpakken og sige: »Se saa, nu har vi ham paa den rette Vei, dette er ægte Varer ...« (s. 244) bliver stiltiende opløst i intet, idet Brandes undlader at tale om nogen vej overhovedet. Angående problem og tendens holder han sig til en neutral konstatering af, at hensigten har været at skildre den nuværende slægt i dens drengeår »som et Kuld af Dreng, hvem det af forskellige Grunde maatte falde svært at blive Mænd«.

Den opgave har digteren taget op med tillidsfuld mod og behandlet med en friskhed, »hvis Duft lig Duften af nyslaet Hø stiger op fra Bogen«. Når han alligevel ikke har løst den til fulde, har det ikke sin grund i mangel på talent, men i mangel på evne til at dirigere det talent, han besidder. Hans overflod på indfald, hans forestillingers frodighed og hans ualmindelige evne til med letthed at forme sit sprog –